

Communio

LIBERALKATOLSK KYRKOTIDNING NR 4 2012 ÅRG 44

Pris 30:-

Och hon födde sin förstfödde son, lindade honom och lade honom i en krubba, ty det fanns ingen plats för dem i härbärgat

Lukas 2:7

Biskopens spalt

Gott Nytt År – gott nytt kyrkoår.

Det är den 1:a Advent och det är nyårsdag för kyrkoåret då jag sitter vid tangentbordet för att nedteckna några tankar för Communion. När du läser det här så är julen nära.

Att skriva en betraktelse i Adventstid, det är omöjligt, utan att upprepa vad som tidigare har skrivits av någon under de 1000 år med 1000-tals predikningar och betraktelser varje år.

Advent är den inledande perioden av vårt kyrkoår. Sina historiska rötter har adventsfirandet i julfastan, en fasteperiod som likt påskfastan var 40 dagar lång och därmed omfattade sex söndagar. På 1000-talet fick julfastan benämningen "Advent" och tiden minskades då till fyra veckor. Advent liksom den stora fastan, *påskfastan*, utgör en förberedelse för en stor högtid.

Advent kommer av latinets *adventus* och betyder *ankomst*. Traditionellt i kyrkan är advent alltså en tid av fasta, förberedelse och väntan inför firandet av Jesu födelse.

Mitt i adventstiden firas Lucia. Förr inföll den 13 december och Luciadagen under årets allra mörkaste dag, vid vintersolståndet. Genom förskjutningen vid införandet av den gregorianska kalendern blev lucianatten inte längre årets längsta natt utan vintersolståndet/midvinter inträffar nu i stället 21 eller 22 december.

Lucia är en av de få högtider i de skandinaviska protestantiska länderna som kan kopplas till ett helgon: Sankta Lucia, skyddshelgonet för Syrakusa och som dog på 300-talet.

Men vår tradition med en ljusbringande kvinnogestalt kan ha sitt ursprung i en hednisk ljusgudinna (kanske är det därför som myndigheterna inte förbjudit Luciafirande i skolan).

Som jag nämnde förut är advent traditionellt en tid av fasta, förberedelse och väntan.

Fast så mycket av fasta har vi inte kvar i vår tradition annat än den liturgiska färgen, violett.

Förberedelse för – vänta på? Det kan man undra när vi ser oss omkring, särskilt på stån. Vilken ankomst är det som vi förbereder oss för?

Det verkar som om det är Tomtens ankomst och att Guds Son får vänta lite i skymundan – fast det borde vara tvärt om.

Det vi ska förbereda under Adventstiden, det är inte allt det vi har runt omkring oss. Utan det är i stället oss själva som vi ska förbereda, så att vi är beredda och kan ta emot, Kristi närvaros ljus, inom oss, vid dess ankomst. Och genom att sprida det, kan få detta underbara gudomliga ljus att också lysa i våra medmänniskors hjärtan.

Advent med dess fyra veckor är förberedelse för julens mysterium. Den liturgiska färgen är violett, det nämnde jag förut, violett eller lila som är symbolen för just förberedelse och renande. Förberedelse och renande inför det stora mysterium som vi snart skall få uppleva vid julen.

"Bereden väg för Herren" är en gammal kär adventspsalm. Bereden väg för Kristi intåg i ditt hjärta.

Det är ju inför Hans födelse – Hans närvaros ljus - i våra hjärtan som vi förbereder oss.

Varje år under vårt liv blir vi påmind om att bereda vår väg. Eller man skulle kunna uttrycka det så, att vi varje år blir påmind om att ge bränsle åt Gudsgnistan inom oss.

Vi är ju alla skapade till Guds avbild, och som sådana har vi alla en liten gnista från Guds brinnande eld, inom oss.

En gnista som finns där, för att utvecklas till den helige Andes brinnande eld inom oss, så att Kristus kan födas där, i oss.

I alla kyrkor har de olika söndagarna rubriker, teman eller huvudtankar. Dom kan vara olika från samfund till samfund. Det gemensamma under advent är dock att de ska bidra till att förbereda oss inför Kristi ankomst.

I vår kyrkliga tradition är huvudtankarna för de fyra söndagarna under Advent: Urskiljningsförmåga, Självförlömmande, Kärlek och Rätt handlingssätt.

Dom kan liknas vid fyra steg eller fyra trappsteg, som vi måste ta för att nå den första mysterieporten som är födelsens port.

Fyra trappsteg som också kan symboliseras genom de fyra ljusen i adventsljusstaken som successivt tänds för att vid julen kulminera i ett hav av ljus.

När vi tagit till oss av Advents huvudtankar och lärt av dem så har vi lagt grunden till att kunna ta emot Kristi närvaros ljus, inom oss, vid dess ankomst. Och genom att sprida det, kan få detta underbara gudomliga ljus att också lysa i våra medmänniskors hjärtan. Kristi ljus födelse i allas våra hjärtan, det är julens mysterium.

Pax et Bonum

Sten-Bertil

OFFICIELLT

Vid mässan i S:t Mikael's och Alla Änglars kyrka den 21 okt. ordinerades Ulf G Johansson till lektor av biskop Sten-Bertil

Samfundet Liberala Katolska Kyrkan

önskar alla en

Fridfull Jul och ett Gott Nytt År

Julen är kristen

Varje år så här dags går debattens vågor höga kring hur skolan skall hantera de kristna inslagen i firandet av advent, Lucia och jul. Nytt för i år är att Skolverket har gått ut med en lista över "lämpliga psalmer/julsånger" och givit detaljerade instruktioner om hur en terminsavslutning bör utformas om den till äventyrs skall ske i en kyrka. Jag följer alltid dessa diskussioner, artiklar och debatter med stort intresse, eftersom det fascinerar mig att man försöker behålla traditionerna men tömma dem på allt kristet innehåll för att inte kränka någon som inte är kristen. Var går gränsen mellan en religiös högtid och en tradition? Hur hanterar judendom och islam liknande gränsdragningar? Dessa konfessioner har ju ännu svårare än vi kristna att separera kulturen från religionen, eftersom de är så sammanvävda. Många trosutövare hävdar rentav att det är omöjligt... så frågan jag ställer mig är huruvida vi svenskar klarar av att separera svenska traditioner och kulturytringar från vårt kristna arv?

Då och då kommer just julfirandets bakgrund i fokus i diskussioner mellan mig som kristen och några av mina mest utpräglade sekulära vänner. De brukar hävda att julen historiskt sett är äldre än kristendomen – att kyrkan faktiskt stal julhelgen från de förkristna midvinterbloten. De gör också

jämförelser mellan vårt julfirande och de romerska saturnaliefesterna, som i likhet med vårt moderna firande delar två stora drag: det myckna ätandet och skänkandet av presenter. I dessa diskussioner har jag ibland anklagats för att beröva de sekulära julfirarna sin jul om jag försöker påstå att det inte är mycket mening i att fira en jul som totalt saknar varje spår av kristendom eftersom den jul vi firar faktiskt är kristen – det är ju som bekant Jesus som fyller år, inte Kalle Anka eller jultomten. För övrigt, som kuriosas, återfinner ju jultomten sitt ursprung i ett kristet helgon... och Walt Disney var varmt troende katolik.

Jag har i allmänhet kämpat tappert försökt att hävda min kristna ståndpunkt – julen är oundvikligen kristen, och allt det vi kallar tradition har kristna förtecken: adventsljusstaken, stjärnan vi hänger upp i våra fönster, krubban vi ställer fram, advents innebörd av väntan på Jesu ankomst och så själva julen, som inte skulle finnas i vårt land om vi inte firade Jesu födelse. Utan Jesus ingen jul, så enkelt är det.

Men i år har det slagit mig att vi kanske inte skall bekämpa de här försöken att avkristna julen, utan istället luta oss tillbaka och avvakta effekterna av allt debatterande. För tänk efter – sedan när har barn och ungdomar gjort

som föräldrarna sagt? Det brukar tvärtom vara så att de oemotståndligt attraheras av det som vuxenvärlden varnar dem för, nyfiket dras som flugor till ljuset för att ta reda på varför folk påstår att det är så farligt, så skadligt, så viktigt att undvika. Kristendomen kanske rentav tjänar på att den ifrågasätts på det här viset? Och framför allt sätts ljuskägglans skarpa sken rakt på det faktum som särskilt den konfessionslösa skolundervisningen vill undvika: att advent, Lucia och jul innehåller kristna inslag. Annars finns det ju ingen anledning att debattera saken, eller hur? Man undviker inte det som inte finns, krumbuktar inte kring något icke-existerande. Jag kan absolut föreställa mig att ju mer skolan kämpar emot Sveriges kristna kulturhistoria, desto mer kommer barn och ungdomar att ställa frågor kring just detta – och får de inga bra svar, letar de reda på dem på Internet. Är det en slump att jag den senaste månaden fått emotta ett antal mejl från skolungdomar som gör arbeten kring vår kyrka och ställer frågor av typen "Vilken är er kyrkas viktigaste berättelse?" – på vilken jag givetvis svarar "Jesu liv och lära". Vi är ju en kristen kyrka!

Carina Carlström, präst

Julläsning

Till läsaren! I min kärlek till gamla dikter och nya för den delen hittade jag en dikt från 1918! Just det, första världskriget! Ni har säkert hört historien om när mannarna uti skyttegravarna vän och fiende unisont sjöng Stilla natt på sitt språk! Jag ryser när jag tänker på det! Läs den gamla Juldikten och tänk till mot slutet av dikten, det där om granat! Reflektera!

När jag var 5 år satt jag på en Julfest som blev Julpest! Jag gick därifrån med tårarna strömmande nedför kinderna och var säkert också förbannad, fast det visste jag inte vad det var! Varför grät jag så mycket och var otröstlig! Jo jag hade lyssnat på en tant som läste "Flickan med svaveltändstickorna" Var så goda mina vänner, gråt med mig!

God Jul och må 2013 bli ett ljusets år! Eller som Paulo Coelho sa:

Ljusets krigare delar sin värld med dem han älskar.
Han försöker uppmuntra dem
att göra vad de skulle vilja men inte vågar göra.

Ulf G Johansson

Gammal jul

Från Svenska Dikter

En gammal Jul! Du minnes och du tänker.
Du ser, hur festligt varje koja blänker,
och du ser kärven i det vita trädet
och talg åt mesarna på fönsterbrädet.
På alla golv det dansas och det vimlar
och sjunges mot den mörkaste av himlar
så visst som aldrig världens rymd kan tjockna
så djupt, att Julens bloss däruppe slockna.
En gammal Jul,
då hemmets stjärna lyser sjufalt gul.

En gammal Jul, då knäpper det på logen.
En osedd tjänarskara pysslar trogen
med blanka hästarna och feta nöten,
och jordens vättar få sin del av gröten.
I goda makters vård står markens gröda
med överflöd till djurs och människors föda
så visst som aldrig ymnighet skall tryta
för dem, som idogt sina tegar bryta.
En gammal Jul
med krubbans återsken i varje skjul.

En gammal Jul, du öppnar bokens knäppen
och gamla sånger komma Dig på läppen,
och tyst du önskar frid åt fjärran länder,
där vilda fränder stå i blod mot fränder,
och prisa våra kristna nejdens seder,
där folk för folk i välment jultid beder
så visst som aldrig en granat skall falla
vid Betlehem, där tecknet brann för alla,
En gammal Jul,
förr än vår nötta värld vart ny och ful.

1918

Advent är mörker och kyla,
i världen är det krig och kallt.
Man drömmer om fred och om vänskap
men bråkar och slåss överallt.

Advent är mörker och kyla.
Vi tänder ett ljus och ber.
Förbarma dig Gud över jorden
all nöd, all förtvivlan Du ser.

Advent är väntan på Kristus:
Kom Herre, kom hit i tid
och lär oss ta hand om varandra
och leva tillsammans i frid.

Margareta Meln

Nu kommer julen,
nu är julen här,
lite mörk och kulen
men ändå så kär.
Han i salen träder
med så hjärtligt sinn,
och i högtidskläder
dansar barnen in.
Ljusen och lanternan
glimmar högt kring dem,
liksom klara stjärnan
över Betlehem.

Brinn, du julens stjärna,
lys min barndoms stig!
O, så gärna, gärna
ser jag upp till dig,
som jag dig förstode;
liten liksom jag
var också den gode
Frälsaren en dag.
Och så sken de redan
på hans krubba klar,
och så sken du sedan
allt till våra dar.

Zacharias Topelius

Flickan med svavelstickorna

Det var så rysligt kallt, det snöade och började bli mörka kvällen; det var också den sista kvällen på året, nyårsafton. I den kylan och i det mörkret gick på gatan en fattig flicka med bart huvud och bara fötter. Ja, hon hade ju haft tofflor, när hon gick hemifrån, men vad hjälpte det! Det var mycket för stora tofflor, hennes mor hade sist använt dem, så stora var de, och dem tappade den lilla, då hon skyndade sig över gatan, just som två vagnar körde förbi i väldig fart. Den ena toffeln kunde hon inte hitta och den andra sprang en pojke bort med, han sa, att han kunde använda den till vagga, när han själv fick barn.

Där gick nu den lilla flickan på sina bara små fötter, som var röda och blå av köld.

I ett gammalt förkläde bar hon en mängd svavelstickor och en bunt gick hon med i handen. Ingen hade på hela dagen köpt av henne, ingen hade gett henne en liten slant, hungrig och frusen gick hon och såg så ynkelig ut, den lilla stackaren!

Snöflingorna föll i hennes långa gula hår, som lockade sig så vackert i nacken, men hon tänkte sannerligen inte på lockarna. I alla fönster lyste ljusen, och så luktade det här på gatan så härligt av gåsstek; det var ju nyårsafton, ja, det tänkte hon på.

Borta i ett hörn mellan två hus, det ena sköt fram litet längre på gatan än det andra, där satte hon sig och kröp ihop. De små benen hade hon dragit upp under sig, men hon frös ännu mer, och hon tordes inte gå hem, hon hade ju inte

sålt några svavelstickor, inte fått en enda slant, hennes far skulle slå henne, och kallt var det också hemma, de hade bara taket rätt över sig, och där pep vinden in, fastän man hade stoppat halm och trasor i de största springorna.

Hennes små händer var nästan alldeles döda av köld. Å, en liten svavelsticka skulle göra gott. Om hon bara tordes dra ut en ur bunten, stryka den mot väggen och värma fingrarna. Hon drog ut en, ritsch! vad den sprakade, vad den brann! Det var en varm, klar låga, liksom ett litet ljus, då hon höll handen kring den. Det var ett underligt ljus, den lilla flickan tyckte, att hon satt framför en stor järnkamin med blanka mässingskulor och mässingsspjäll. Elden brann så härligt, värmdde så skönt.

Nej vad var det! - Den lilla sträckte redan ut fötterna för att värma dem också - - då släcktes lågan. Kakelugnen försvann - hon satt med en liten stump av den utbrända svavelstickan i handen.

Hon strök eld på en ny, den brann, den lyste, och där skenet föll på husväggen, blev den genomskinlig som en slöja. Hon såg rakt in i rummet, där bordet stod dukat med en skinande vit duk, med fint porslin, och härligt ångade den stekta gåsen, fylld med sviskon och äpplen och vad som var ändå bättre, gåsen hoppade från fatet, stultade fram över golvet med kniv och gaffel i ryggen, rakt fram till den fattiga flickan kom den.

Då slocknade svavelstickan, och där fanns inget annat att se än den tjocka, kalla husväggen.

Hon tände en ny. Då satt hon under en strålande julgran; den var ännu större och finare utstyrd än den hon hade sett genom glasdörren hos den rike köpmannen nu i julas. Tusen ljus brann på de gröna grenarna och hon såg brokiga bilder, som liknade dem som pryder butiksfönstren. Den lilla sträckte upp båda händerna i luften - då slocknade svavelstickan, de många julljusen steg högre och högre, hon såg att de nu var de klara stjärnorna, en av dem föll och gjorde en lång eldstrimma på himlen.

"Nu är det en som dör!" sa den lilla, för gamla mormor, som var den enda, som hade varit snäll mot henne, men nu var död, hade sagt: - "när en stjärna faller, stiger en själ upp till Gud".

Ännu en gång strök hon en svavelsticka mot husväggen, den lyste runt omkring, och i ljusskenet stod gamla mormor, så klar, så strålande, så välsignat mild.

- "Mormor!" ropade den lilla. "O, tag mig med! Jag vet, att du är borta när svavelstickan har brunnit ut, borta liksom den varma kaminen, den härliga gåssteken och den stora, strålande granen!"

Och i en hast strök hon eld på alla stickorna, som var kvar i bunten, hon ville riktigt hålla kvar mormor, och svavelstickorna lyste med en glans så att det var ljusare än mitt på dagen. Mormor hade aldrig förr varit så vacker, så stor; hon lyfte upp den lilla flickan på sin arm, och de flög i glans och glädje, så högt, så högt. Och det var ingen kyla, ingen hunger, ingen ångest - de var hos Gud.

Men i hörnet vid huset satt i den kalla morgonstunden den lilla flickan med röda kinder, med ett leende kring munnen - död, ihjälfrusen den sista kvällen på det gamla året. Nyårsmorgonen gick upp över det lilla liket, som satt med svavelstickorna, en av buntarna var nästan uppbränd. Hon har velat värma sig, sa man. Ingen visste, hur mycket vackert hon hade sett, i vilken glans hon med gamla mormor hade gått in i nyårsglädjen.

- Slut -

I morgon är det advent

I morgon är det 1:a advent och i varje hus, rent av i varje fönster börjar ljus brinna. Det spelar ingen roll om människorna i husen är kristna eller ej, en pappstjärna i fönstret och en ljusstake vill alla ha. Den mörkaste tiden på året förvandlas till en ljuskaskad. Många sätter ljusslingor i trädgårdarna och det är en fröjd att åka runt och se på alltsammans. På många ställen är det också julmarknad just denna dag, så också här i Gullspång, men här är den inte så förfärligt stor. Några lottstånd, försäljning av hantverksprodukter, levande musik och kaffe och glögg-försäljning. Sedan kommer Lucia-aspiranterna åkande i släde. En trevlig tipspromenad och så julskyltningen i alla affärsfönster utmed Storgatan. Vi brukar alltid vara där och delta. Det är ganska mycket folk i farten då.

I Amnehärads kyrka är det som vanligt adventsgudstjänst och kyrkkaffe. Kyrkokören sjunger och man får träffa kända och okända. Det brukar vara mycket folk i kyrkan just den dagen. Man sjunger de gamla välkända psalmerna.

Just den här tiden tycker jag är så mysig. Man sitter tillsammans och pysslar och har det så trevligt tillsammans och i år har vi sagt att vi ska ta hela advent i anspråk för juldekorerandet. Julstädningen hos mig blir omfattande för jag har gjort om i mitt sovrum och vardagsrum så det är en hel del som måste förändras där. Jag orkar inte så mycket så jag får ta lite i taget, men det kommer säkert att bli jättefint när det är färdigt.

Tänkte berätta om ett lokalt helgon från Södermanland, nämligen **Ragnhild** av Tälje.

Ragnhild var dotter till Kung Halsten och gift med Inge den yngre, sonson till Halsten, som var son till Kung Stenkil (1066). Inge och Ragnhild hade en dotter vid namn Kristina, som enligt legenden var gift med Erik Jedvardsson – kallad Erik den Helige. Tyvärr har uppgifterna inte kunnat bevisas vid närmare granskning av historikerna, men i vart fall kom Ragnhild till Tälje genom sitt äktenskap med Inge d.y.

Efter Ragnhilds död samlades berättelser om hennes fromma gärningar och barmhärtighetsverk. Berättelsens tyngdpunkt är om pilgrimsfärden till Rom och Jerusalem och om de många under och tecken som då hände. På resan överfölls Ragnhild av stråtrövare. De plundrade både henne och hennes resällskap på allt de ägde. Då drottning Ragnhild stod naken framför sina plågare så ropade hon till Gudsmodern om hjälp. I samma stund sänkte sig en ängel ner och skylde hennes nakna kropp i en gyllene klädnad enligt legenden. Vid hemkomsten lät Ragnhild bygga en kyrka på sin gård i Tälje som tack för att hon räddats. Enligt legenden har kyrkan legat på den plats där S:ta Ragnhilds kyrka nu ligger. Där blev drottning Ragnhild själv begravd. Det har funnits en gravskrift över henne, men den lär ha förstörts av ärkebiskop Abraham Angermannus på 1590-talet då han vandaliserade de helgonminnen som han kunde komma åt, men det finns en avskrift bevarad. Den latinska texten på rimmad hexameter lyder så här:

*Ragnhild, svearnas härskarinna, ett blomster utan törne,
En drottning för ett rike går hon ut på pilgrimsfärd till
Rom och Jerusalem för att säkra sig ett nådefullt hopp och
För att bära korsets segerrika och för alla gemensamma
Hederstecken.*

Hennes kyrkobygge och barmhärtiga gärningar har beskrivits på detta sätt:

*”Hon grundade templet i Tälje, vilket hon både byggde,
gjorde rikt på penningar och smyckade med skänker,
liksom fordom Hulda – henne liknande denna Halstens dotter.
Efter talrika fromma gärningar inträder hon i den samma
Glädjen
Och njuter en livgivande, oblandad ljuvlighet,
Hon som bevekt av sina fromma anhängare
Genom böner och åkallan bispringer de sjuka,
Vare sig de äro nära eller fjärran.
Du himmelska fru, prydd med livets krona,
Du hulda beskyddarinna, må du hjälpa oss till det högsta
Goda.*

Hovkaplanen hos Kung Sigismund, Johannes Vastovius har i sin samling av fromma legender berättat om Ragnhild. Han skriver att hon avled 1120 ”nedbruten av ålderdom” och han beskriver hennes askes, hennes änglalika liv och kärleksgärningar, men har inte alls berättat om hennes pilgrimsfärd. Han berättar dock att många tecken och under skedde vid hennes grav.

Hon blev aldrig helgonförklarad, men hon lever som folkligt helgon kvar i människors minne. I stadsvapnet har hon fått inta jungfru Marias plats. Där står hon med drottningkrona och helgongloria, med kors på bröstet och pilgrimsstav i handen.

VI ÄR REDAN VERKLIGA

Del 2

Under en period på 1990-talet gick jag hos en kroppsterapeut som sysslade med Feldenkreis-metoden. Det var egentligen inte någon sjukgymnastik, men hade visat sig ha den effekten och ingick därför i vårdens hantering av bl.a. deprimerade och smärtridna patienter. Och det terapeuten lärde ut var hur man hittar tillbaka till kroppens naturliga sätt att vara. Vi fick träna i att lära känna vårt skelett och de muskler, senor och nerver som sitter fästade på det, så att vi sakta men säkert fann vägen tillbaka till det sätt att leva i sin kropp som barn använder. För dem är det naturligt, men för oss vuxna har livet fått oss att knyta ihop oss, vrida och vända på både skelett, muskler och nerver... och tappa bort hur man gör så enkla saker som att stå, gå, ligga och sitta utan att det värker överallt.

Kristendomen är en Feldenkreis-metod för själen, för vårt inre. Jesu lära består i att få oss att hitta tillbaka till det naturliga livssätt som barn använder – och som jag också ser hos djur, eftersom jag lever tillsammans med sju katter. En katt vet vad livet handlar om: den är sin skapelse trogen och står, som jag uppfattar det, mycket nära Gud. Och att leva tillsammans med katter är en god skola i kristen tro, för man lär sig saker som jag inte funnit maken till någon annanstans i världen: villkorlös kärlek, att ta ansvar för de små och svaga, att se bakom det yttre och söka efter den inre kärnan, att älska den som världen inte älskar p.g.a. kroppsliga defekter, skönhetsfel, psykisk skörhet eller andra "brister". Ni vet, allt sådant där som skapar utanförskap och hindrar oss människor från att bli berömda, göra karriär, tjäna stora pengar, bli perfekta och beundrade. Mina katter kissar på fel ställen, slår saker i kras, klöser på möblerna och luddar ner allting... men vet ni, det gör ingenting! För det de ger mig är värt så oändligen mycket mer – de ger mig kärlek, sällskap, värme, skratt, tröst och en intensiv känsla av frid bara genom att de finns här omkring mig. Varför känner vi inte så för våra medmänniskor? Kanske för att vi undermedvetet misstänker att folk inte gör saker för oss utan baktanke. Kanske för att vi själva har en baktanke med vad vi gör för dem.

Vad sysslar munkar och nunnor med hela dagarna? Det kan jag berätta för dig: de äter och sover, ber och arbetar

med sådant som vi alla gör utan att kalla det arbete. Ni vet, städar, lagar mat, diskar, lagar kläder, tvättar, sköter trädgården och odlingarna o.s.v. De försöker inte bli något, gör inte karriär, sköter sin hygien men bryr sig inte om att vara vackra, motionerar inte men rör sig naturligt och bränner därför ungefär lika mycket energi som de stoppar i sig.

De är vanliga människor med alla de fel och brister som vanliga människor har, och det bekymrar dem inte ett dugg. Så varför bekymrar det oss? Vari ligger skillnaden?

Svaret återfinns, som jag ser det, i att klosterfolk upplever varandra som andliga varelser, som själar, istället för som kroppar och utseenden. De värderar varandras personliga kvaliteter istället för vad var och en åstadkommer. Tänk om vi som lever ute i världen klarade av att göra detsamma! Vara som barnen, som väljer sina lekkamrater utifrån helt andra värden än utseende och framgång. Jag tror att ett sådant samhälle skulle få Gud att le brett, när han betraktade oss... och vi skulle äntligen kunna påstå att vi har kommit någonvar på de senaste tvåtusen åren.

Jag minns en artikel jag läste för många år sedan, om ett barn som föddes "utan ansikte", d.v.s. utan näsa, ögon och mun. Kirurgerna lyckades återskapa något liknande alla de här sakerna, men givetvis blev det inte särskilt vackert och eftersom barn växer måste den typen av operationer göras om med jämna mellanrum. Den lille fick dock lekkamrater och barnen på dagis tog honom till sig som om han sett ut som dem, medan vuxna som såg barnet ryggade tillbaka i fasa. En gång fick en kamrat se detta och kommenterade stillsamt att vännens utseende inte hade betydelse: "Han är en jättefin kompis". Varpå de två barnen, hand i hand, gick iväg för att leka. När jag tänker på den berättelsen, kan jag höra Jesu ord ringa inom mig: "Guds rike tillhör sådana som de"... och jag ber intensivt att jag själv skall bli lika barnlik i mitt förhållandesätt gentemot människor jag möter.

I kattkretsar pratas det ofta med förtvivlan om hur lätt det är att hitta nya hem till kattungar, medan vuxna katter blir kvar på katthemmen i månader och t.o.m. år. Vad beror det på? Naturligtvis att kattungar är sötare. Att bli förvånad är dock naivt – för vi betar oss precis

likadant mot människor. Man måste se bra ut för att bli älskad; världen kretsar kring de unga och vackra, trots att de äldre har mer att komma med i konkurrensen. T.o.m. i arbetsannonserna har det börjat ställas krav på utseendet hos de sökande, medan erfarenhet tycks mindre viktigt. Människor i gemen motionerar och följer dieter mer än någonsin, men inte för att må bättre utan för att se bättre ut.

Då är det väl en lisa för själen att veta att Guds vägar är annorlunda, för i slutändan är det ju faktiskt dem vi går. Livet på jorden är kort, men tillvaron i det Eviga varar just för evigt – vilket väljer du att satsa på? Eller som en karmeliternunna skrev till mig i ett brev en gång: "Gud skapade oss inte för att vi skulle tjäna pengar". Hon kunde ha tillagt att ifall Gud önskade att vi alla skulle vara bländande vackra, hade Han skapat oss sådana! Och det är en sanning som gäller allt det där vi söker i vårt förmenta "självförverkligande" – om vi bara inriktade oss på vad Gud vill ha av oss, skulle vi instinktivt veta vad vi borde leta efter. Den vi redan är och alltid har varit, innerst inne. Vi behöver inte "hitta oss själva" – vi finns redan!

Har ni funderat kring hur Gud presenterar sig själv i Bibeln? "Jag Är" säger Han. Så om vårt mål är att bli Honom lika, borde detta vara ledstjärnan: att Vara. Nota bene: inte Bli, utan Vara.

Carina Carlström, präst

Stilla advent

Bli stilla en stund i begrundan, tänk efter vad meningen är. Känn i djupet härlig förundran över barnet som snart är här. Med jubel och glädje i sinne vi väntar på undret igen. Känn lycka, när tiden är inne, över ljuset som hittar hem.

En tanke i vänskap och kärlek på minnen av bortflydda dar ger värme i själen, och närhet till en högtid så ljus och klar. Att hoppas och tro är att vara en öppen, välkomnande famn. Låt kärlekens budskap nu bara föra människorna tryggt i hamn.

Arne Castell

LIBERALA KATOLSKA KYRKAN

Biskopsämbetet: Regionalbiskop Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45 Västerås,
tel 021-33 34 70, mob 070-536 65 37, e-post regionary@lkk.se
Biskop Evert Sundien, Hagagatan 37, 113 47 Stockholm, tel 08-33 20 06, mob 070-660 42 69,
e-post biskop.evert@lkk.se

STOCKHOLM

S:t Mikael och Alla Änglars Församling.
S:t Mikael Domkyrka, Flottbrovägen
5, St Essingen, 112 64 Stockholm, tel
08-6562665. e-post: skt.mikael@lkk.se.
Pg 5 58 95-7.

Ansvarig församlingspräst:
Krister Fast, Filipstadsbacken 60, 723
43 Farsta, 08-724 83 28

GÖTEBORG

Kontaktperson: Mikael Hallgren,
Sandbäcksgatan 2, 431 33 Mölndal,
tel 0730-366 861.

NORRKÖPING

S:t Franciskus kyrkogrupp.
c/o Marianne Andersson-Söderström
Hörngatan 16 A, 602 34 Norrköping
tel 011-16 10 81

VÄSTERÅS

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst biskop Sten-
Bertil Jakobson, Solrosgatan 16, 722 45
Västerås, tel 021-33 34 70.
Bankgiro 5604-2500

AVESTA

S:t Staffans kyrkogrupp.
Se Stockholm

UPPSALA

Maria församling.
Ansvarig församlingspräst Jonas
Anundi, 08-724 94 11 Pg 442 00 00-4.

SKÅNE

S:t Rafaels Kyrkogrupp
c/o Stefan Brauer, Tunbyvägen 35,
269 77 Torekov, 0431-368584

OTTERBÄCKEN

S:t Rafaels kyrkogrupp
c/o Carina Carlström, Amnevägen 34,
547 72 Otterbäcken, tel 0551-224 80

SAMFUNDET LIBERALA KATOLSKA KYRKAN I SVERIGE

Ordf. Sten-Bertil Jakobson, Solrosgatan
16, 722 45 Västerås, 021-33 34 70.

LKK INTERNATIONELLT

The Liberal Catholic Church
27 Old Gloucester St
London WC1N 3XX
United Kingdom
e-mail: LCC@kingsgarden.org

Presiding bishop James A. Zinzow

Hemsida:
<http://kingsgarden.org/LCC>

Information om kyrkan och
församlingarnas verksamhet kan du
få på Internet:

www.lkk.se

Communio är organ för den svenska
grenen av Liberala Katolska Kyrkan
och utkommer med fyra nummer per
år. Prenumeration sker enklast
genom att sätta in 100 kronor på
postgiro 88 82 44-1, COMMUNIO.

Ansvarig utgivare:
Sten-Bertil Jakobson, tel 021-33 34 70.

Redaktion:
Krister Fast tel 08-724 83 28
Rose-Marie Johansson tel 018-55 01
91
Carina Carlström 0551-22 480

Redaktion och expedition:
Solrosgatan 16, 722 45 Västerås.
E-post: communio@lkk.se

Tryck: JUSTNU-tryck, Västerås.
ISSN 0345-2018.

*Tankefrihet och rätt att ge uttryck
för den är en fundamental princip i
LKK. Kyrkan själv är inte ansvarig
för gjorda påståenden eller uttryckta
uppfattningar i denna tidning, bara
när de är betecknade "officiellt".*

**Sista mansdag för nr 1-2013 är
den 28 februari 2013.**

Aktuell LKK-litteratur

Liturgi 3:e upplagan.....	135 kronor
Psalmbok.....	55 kronor
LKK:s egna särpsalmer samt liturgiska psalmer och gradualer som ingår i kyrkans liturgi	
Principförklaring och kort lärosammanfattning.....	20 kronor
99 frågor och svar om Liberala Katolska Kyrkan	50 kronor
Kristen Gnosis.....	160 kronor

All försäljning sker mot förskottsbetalning till COMMUNIO pg 88 82 44-1
portofritt! Upplysningar genom Rose-Marie Johansson, Täljstenvägen
11G, 75240 Uppsala, tel.018-550191

Har Du förnyat din prenumeration på Communio?

Tidningen kommer ut med 4 nr per år.

Prenumerera gör du lättast genom att sätta in prenumerationsavgiften 100:- på
postgiro 88 82 44-1.

Läsare bosatta utanför Sverige kan endast erhålla Communio via e-post - gratis.
Pren. på communio@lkk.se

För medlemmar i nedanstående församlingar ingår Communio i medlemsavgiften:
S:Mikaels församling Maria församling i Västerås

Utdrag ur Atle Burmans
dikt "Ditt barn vill du
gömma i famnen
Maria":

Ditt barn vill du gömma i
famnen, Maria,
säg, anar du nånting som
inte får ske?

Du håller så hårt om den
lille, Maria,
säg, är det ett kors som du
tycker dig se?